

«Άγιοι Κολληβάδες»

υπό π. Νικόλαου Δημαρά Dr.Jur.
Βαρδακουρά 47, πάρ. 3, 30300 Νάυπακτος
τηλ.: 26340-22179, 31805

Αύγουστος 2004

Ὁ μάγος Πορφύριος, ὁ «ἰσοστάσιός» του ... «ἀγιορείτης» Παΐσιος καί ἡ οὐνίτικη θεολογία τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ὁ μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης ἀπευθύνεται πρὸς τὸν γράφοντα μὲ τὸν τίτλον «Μία ἐπιστολή τοῦ Νομικοῦ καί σχισματικοῦ ἱερέως Ν. Δημαρά». Τούς Ὀρθοδόξους μᾶς θεωρεῖ «ὀλιγοφρενεῖς», «σχιζοφρενεῖς», «σχισματικούς», μᾶς εἰρωνεύεται ὅτι τάχα δέν κάνουμε ἔρευνα καί ὅτι ἀποτελοῦμε «ἐξηραμένον κλάδον» καί «παραсуναγωγήν» (Βλ. «Ἀθωνικά ἄνθη» Τομ. Ι', σελ. 237 ἐπ.).

Κατ' ἀρχὴν θά πρέπει νά τονίσουμε ὅτι διάλεξε μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν μας ὁ μ. Θ. καί παρέλειψε τὰ συντριπτικά στοιχεῖα πού τοῦ εἶχα παραθέσει μαζί μὲ τίς ἄλλες **ἐλεγκτικές ἐπιστολές** πού τοῦ ἔστειλα. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά ἀποκτήσει πλήρη εἰκόνα τοῦ διαμειφθέντος διαλόγου ἄς ἀνατρέξει στὰ τεύχη Ἀπριλίου 2003 καί Ἰουνίου-Ἰουλίου 2003 τῶν «*Ἁγίων Κολληβάδων*», ὅπου καί ἡ ἀνατροπὴ ὄλων τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ μ. Θεοκλήτου. **Ἐκεῖ θά διαπιστώσει, ὅπως καί στό προκείμενο τεῦχος, ὅτι στερεῖται πατερικῶν ἐπιχειρημάτων.** Στηρίζεται σέ αὐθαίρετα συμπεράσματα καί σέ γνώμες σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν, ὡς του Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, καί τοῦ Γερβασίου Παρασκευοπούλου, γνώμες οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀνασκευασθεῖ πλήρως ἀπὸ τὸν Θεολόγον ἱεροῦ ἄρχοντος π. Θεοδώρητον Μαῦρον καί τὸν τότε ἱερέα τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας π. Βασίλειο Σακκά. (Βλ. σχετικά τὰ λίαν ἀξιόλογα ἔργα τοῦ π. Θεοδωρήτου: «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ», «Τό ἀντίδοτον», «Ὀρθοδοξία καί αἵρεσις» καί «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν». Συνοπτικὴ ἀλλὰ ἀποστομωτικὴ ἀνασκευή τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κακοδόξου πονήματος τοῦ μ. Θεοκλήτου βλ. στὰ δύο τελευταῖα τεύχη τῶν περιοδικῶν «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος» καί «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις»).

Στερούμενος οἰουδήποτε πατερικοῦ ἐρείσματος αὐθαιρετῆ καί στηρίζεται ἀκόμη καί στίς γνώμες τῶν νεοεποχιτῶν «ἀγίων» Παΐσιος καί Πορφυρίου γιὰ νά ἀντικρούσει τὰ καταλυτικὰ γιὰ τὸν Νεοημερολογιτικό-Οἰκουμενισμό ἐπιχειρήματα τῶν Ὀρθοδόξων!

«Τελευταίως, ὁ τελευταῖος Ὅσιος, (σ.σ. ὁ Παΐσιος, βλ. τὸ σχετικὸ κεφάλαιο: «Ὁ ὀσιος Παΐσιος καί τὸ «ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα»), ὕστερα ἀπὸ τούς δύο **ἰσοστασίους** του Πορφύριον καί Ἰάκωβον ... παραθέτει τίς σκέψεις του γιὰ τὸ «ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα», γράφει ὁ μ. Θεόκλητος Διονυσιάτης (ὁ.π. σελ. 212 ἐπ.), εἰσηγούμενος σαφῶς τὴν ἀγιοποίηση πλανημένων ψευδοαγίων καί προσπαθώντας γιὰ ἄλλη μιά φορά (μετὰ τὴν ἀγιοποίηση τοῦ μασώνου Χρυσοστόμου Σμύρνης, βλ. σχετικά τὰ συντριπτικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ στό σχετικὸ βιβλίον του, περὶ τῆς μασωνικῆς ιδιότητος καί τοῦ

Οἰκουμενιστικοῦ φρονήματος τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης), νά νοθεύσει τὸ Ὀρθόδοξο Ἀγιολόγιο.

Καί ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πορφύριον, ὄλοι οἱ σοβαροὶ μελετητὲς τῆς ζωῆς του καί τῆς διδασκαλίας του θά διαπιστώσουν ὅτι χρησιμοποίησε μέσα ἀνορθόδοξα καί ὑποπτα, ἀγνωστα στὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση καί διδασκαλία, γιὰ νά «προφητεύσει» καί νά «διαγνώσει»!

Γιὰ νά κάνει τίς «διαγνώσεις» του **χρησιμοποίησε ψυχομετρία**, ἔπιανε τὸ σφυγμὸ τῶν προσερχομένων! (Γεωργίου Κρουσταλάκη, Ὁ Γέρων Πορφύριος, Ἀθήναι 1997, Β' ἔκδοσις, σελ. 129, ὅπου καί σχετικὴ φωτογραφία, βλ. καί σελ. 96). Μέθοδος πού χρησιμοποιοῦν τὰ μέντιουμ!

Χρειαζόταν, ὅπωςδήποτε νά πιᾶσει κάτι γιὰ νά μαντέψει, τὸ χέρι, τὸ κεφάλι, τὸ ροῦχο. «Ἐβλεπε» γεγονότα τοῦ παρελθόντος πού σχετίζονταν μὲ **«γίγαντες»** καί μὲ **μάντιες**, ὅπως ὁ Τειρεσίας.

«Ὁ π. Πορφύριος «εἶδε» μὲ τὴν Θεῖα Χάρη καί περιέγραψε τὸ διάσημο *Θηβαῖο μάντιν*, τὸν *Τειρεσία*, τὸν *υἱὸ τοῦ Εὐήρου* καί τῆς *νύμφης Χαρικλοῦς*, ὅπως αὐτὸν περιγράφει ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ μυθολογία πολλοὺς αἰῶνες π.Χ. καί ὅπως τὸν ἀπεικονίζει γνωστὸ ἀρχαῖο *ἀνάγλυφο*, *τυφλό*, *χειραγωγούμενο ἀπὸ δύο ἐφήβους*» (Κρουσταλάκη, ὁ.π. σελ. 93)

Περιέγραφε τῶν με λεπτομέρεια καί τούς παρουσίαζε στὸν ἐκπληκτὸ συνομιλιτὴ του, ἐπιμένοντας ὅτι ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα, γιὰ νά καθηλώσει τὸν ἄκροατὴ του καί νά τὸν ἐντυπωσιάσει. Περιέγραφε πέτρες, ἀκροθαλασσιές καί ποτάμια, πού τὸ ἕνα εἶχε πῖο γλυκὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, πού εἶχε περισσότερο κι ἄς βρίσκονταν αὐτὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς!

Ἀνέβαινε μέχρι ... τὸν θρόνον τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ... πάνω ἀπὸ τὸ σύμπαν καί τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Κρατοῦσε τὸ χέρι ἀσθενοῦς καί τοῦ ἔκαναν ... καυτηριασμό δίχως νάρκωση!

Ὅρμαγε ἐπάνω στὸν ἀπέναντί του σάν «αἴλουρος» καί τὸν ... ἐγδυνε γιὰ νά δείξει τὴν οὐλὴν, καί γιὰ νά ἀποδείξει ὅτι εἶχε «προορατικὸ χάρισμα» καί ὅτι τὰ πράγματα ἦταν ἔτσι ὅπως τὰ ... «προφήτεψε» καί ὅτι ὄντως εἶχε κάνει ἐγχείρηση κοιλῆς ὁ συνομιλητὴς του, ὅπως τὸ εἶχε «διαγνώσει».

Ἐφτιαχνε κύκλους καί ἔμπαινε μέσα γιὰ νά ... «προφητεύσει»!

Ξαφνικὰ τηλεφώνουσε μέσα στὴ νύχτα γιὰ κάποιον ἐπερχόμενο κακὸ, σέ ἀνθρώπους πού δέν τούς εἶχε δεῖ ποτέ!

Κατ' ἐξοχὴν ἐκστασιαζόταν σέ χώρους, ὅπου δροῦσαν οἱ δαίμονες στὴν ἀρχαιότητα, στό μαντεῖο τῆς Δωδώνης, μπροστὰ στό ἄγαλμα τοῦ Δία στό Μουσεῖο, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν Πυθία καί τούς Δελφούς, ἢ γιὰ τὸν ... μάντη Τειρεσία!

Ἐπειδὴ εἶχε «χάρισμα» δεχόταν νά πάει νά ψάξει ἀκόμη καί γιὰ κρυμμένους θησαυροὺς πού εἶχαν κρύψει κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο πόλεμο!

Ὁ αὐτοέπαινος καί ἡ αὐτοδικαίωση ἦταν χαρακτηριστικὸ γνώρισμά του! Ἐλεγε:

«*Αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκομαι πάνω ἀπὸ τὸ σύμπαν, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα! Βρίσκομαι κοντὰ στό Θεό, ... ἐγγίζω τὴ Θεότητα, (!) εἶμαι κοντὰ στὴν Ἁγία Τριάδα. (!)*» (ὁ.π. σελ. 69).

«*Δέν ξέρεις, βρέ εὐλογημένε, ὅτι ὅταν θελήσω νά σέ δῶ, καί στὴν ἄκρη τῆς γῆς νά εὐρίσκεισαι, σέ βλέπω τί κάνεις*» (Κλείτου Ἰωαννίδου, ὁ γέρον Πορφύριος, Μαρτυρίες καί ἐμπειρίες, Ἀθήνα 1993, σελ. 120)

Αναφέρεται ότι έκανε εκατοντάδες χιλιόμετρα για να πάει να βρει τον κρυμμένο χρυσό και τον κρυμμένο θησαυρό (Κλείτου Ιωαννίδη, Ο γέροντας Πορφύριος, Αθήνα 1993, σελ. 153).

«Κατέβαινε» «πνευματικῶ τῷ τρόπῳ» και «δοκίμαζε» με την χούφτα του το νερό, για να δει, αν ήταν γλυκό ή αλμυρό! (Γέροντος Πορφυρίου, Βίος και λόγοι, Γ. Μ. Χρυσοπηγής, Χανιά 2003, σελ. 175).

«Εβλεπε» αρχαία κάτω από το χώμα και μάλιστα από απόσταση και έλεγε πόσα δένδρα και γλάστρες είχαν οι πιστοί στο σπίτι τους, για να τους εντυπωσιάσει!

«... Είχε υποδείξει στην μοναχή αυτή, (σ.σ. ήταν αρχαιολόγος), μία περιοχή γύρω από την μεγάλη γέφυρα που βρίσκεται στην είσοδο του Βελιγραδίου, όπου στά βαθύτερα στρώματα της γης υπήρχαν αρχαιότητες της προϊστορικής εποχής, μεγάλης αξίας.» (Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 58, 59).

Μιλώντας για την Κορέα χωρίς να έχει πάει εκεί, λέει:

«Ήπιες νερό από το ποτάμι που τρέχει στα αριστερά; Τί ώραίο που είναι! Βέβαια το νερό στο δεξί ποτάμι είναι περισσότερο, αλλά δεν είναι ώραίο σαν το άλλο.»

(Βλ. σχετικά με τα ανωτέρω Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 68. Βλ. και σελ. 85, 87 έπ. Σύγκρινε και σελ. 94. Βλ. και άλλα φοβερά και τερατώδη στις σελ. 74 και 78).

Δεν δίστασε ακόμη έσφορικά να ζηλώσει την δόξαν της Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, «προλεγόντας» ότι ο Ώρωπός θα γίνει «εφάμιλλο» προσκύνημα με την Τήνο! (Όπως έγραψε ο γέροντας Πετρώνιος της Άγιορειτικής Σκήτης του Τιμίου Προδρόμου στον «Ορθόδοξο Τύπο»)

Ω ποίον πνεύμα επάρσεως και εγωισμού! Ο δυστυχής ενεπαίζετο από τους δαίμονες!

Αυτούς τους δαιμονοπλήκτους μας παρουσιάζει και ο ως Νεοουνίτης* παρουσιαζόμενος μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης σαν τεκμήριο της παραμονής του σε κοινωνία με τους άθρους Οικουμενιστάς του Φαναρίου! Και θέλει να μας πει, αφού έμεις έχουμε ... «άγιους» σαν τον Πορφύριο, τί θέλετε και μας ελέγχετε, για τίς προδοσίες των ψευδοποιημένων μας; Αφού έχουμε «άγιους», άρα έμεις είμαστε ή εκκλησία!

Ναί, πάτερ μου έχετε ψευδοαγίους της Νέας Έποχής! Κοινωνικούς προς τους άθρους Οικουμενιστάς του Φαναρίου!

Έρμαια των δαιμόνων! Πλανώντας και πλανωμένους!...

Για μία ακόμη φορά διαπιστώνουμε ότι αγιότητα δεν είναι δυνατόν να υπάρξει έξω από την Όρθόδοξη Έκκλησία και τό Καθολικό δόγμα της Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Άποστολικής Έκκλησίας. Εκεί υπάρχει ή Έκκλησία, όπου ισχύει ό,τι πάντοτε, παντού και υπό πάντων έπιστεύθη και όχι στην σχισματοαίρεση του Νεοημερολογιτικού Οικουμενισμού.

Βρισκόμενος ο Πορφύριος μπροστά στο άγαλμα του Δία, στο Μουσείο της Αθήνας, συνέβησαν τά εξής:

«Πηγαίναμε απ' τό ένα άγαλμα στο άλλο. Σε μία στιγμή σταθήκαμε μπροστά στο άγαλμα του Διός. Ο Δίας ήταν στο θρόνο του κι έριχνε τον κεραυνό στους ανθρώπους. Αφού τους είπε όσα ηξερε ή ξεναγός, γυρίζει σε μένα και μου λέει:

«Εσείς τί λέτε παπούλη;

«Εγώ δεν ξέρω απ' αυτά, είπα. Μόνο έτσι όπως τό βλέπω, θαυμάζω τό έργο του καλλιτέχνη αλλά και τό πλάσμα του Θεού, που τόσο τέλεια τό δημιούργησε. Και καταλαβαίνω ότι ο καλλιτέχνης που τό έφτιαξε είχε μεγάλη αίσθηση του Θεού. Βλέπετε τον Δία, ενώ ρίχνει τον κεραυνό στους ανθρώπους, τό πρόσωπό του είναι γαλήνιο. Δεν είναι όργισμένος. Είναι άπαθής. Πολύ εύχαριστήθηκε ή ξεναγός και όλο τό γκούριπ. Τί μας λεί αυτό; Τί λέει; Ότι ο Θεός δεν έχει πάθος, κι όταν ακόμη τιμωρεί.»

(Βίος και λόγοι, γέροντος Πορφυρίου του Κουσοκαλυβίτου, Ιερά Μονή Χρυσοπηγής, Χανιά 2003, σελ. 135, 136).

Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς από τίς άνοησίες και τίς βλασφημίες του Νεοεποχίτη μάγου Πορφυρίου;

Αντί να ελέγξει, αντί να καθοδηγήσει, αντί να διδάξει, χάσκει μπροστά στο άγαλμα του δαίμονος και θαυμάζει τό άπαθές του Διός! Και αφήνει τους ανθρώπους όχι μόνον να μένουν στην πλάνη αλλά και τους έπιτείνει την πλάνη. Τους αφήνει να θαυμάζουν τά είδωλα! Τελευταία δέ και να τά προσκυνούν και να διοργανώνουν τελετές ειδωλολατρικές, αφού έχουν τέτοιους διδασκάλους... που μας τους προβάλλουν και τάχα ... «λόγιοι» άγιορείτες όπως ο ανθρωπάρεσκος μοναχός Θεόκλητος!

Άς δούμε πάλι ένα χαρακτηριστικό κείμενο:

«-Τί εργασία κάνεις παιδί μου;»

-Αρχαιολόγος» άπαντά εκείνη.

Έν τώ μεταξύ άφηγείται ο Παπούλης, μας φέρανε τό φαγητό και άρχισαμε να τρώμε. Εγώ, λέει χαμογελώντας, έκανα τό σταυρό μου. Πού λές, σε λίγο καθώς τρώγαμε της λέω:

-Βρέ παιδί μου, τί να σου πώ τώρα...

-Τί θέλεις Γέροντα; με ρωτάει.

-Της λέω: Εκεί που δουλεύεις πίο πάνω βλέπω ένα γέροντα σαν τον Προφήτη Ησαία. Είναι πολύ γέρος, ψηλός με μακριά γενειάδα και τον χειραγωγούν.

-έκείνη τή στιγμή λοιπόν, παρατηρεί γελώντας ο γέροντας, ή κοπέλα τά έχασε.

-Λέω: Τί έπαθε αυτή;

-Τί ανθρωπος είσαι εσύ; μου λέει εκείνη. Από την πρώτη στιγμή που ήρθες εδώ και κάθησες στο τραπέζι αισθάνθηκα μία δύναμη μέσα μου.

-Λέω: Τί είμαι βρέ παιδί μου δεν είμαι τίποτα» (γελώντας έλαφρά).

-Και συμπληρώνω ρωτώντας την: Τί είναι, γιατί συγκινήθηκες;

-Στή συνέχεια της λέω: «Ά! Τώρα να σου πώ και για τή δουλειά σου.» Έχετε βρει έναν τάφο που έχει μέσα όλο χρυσαφικά. Και όλα αυτά τά βρίσκετε κομμένα, τριμμένα...»

-Ναί μου λέει, έτσι ακριβώς είναι, όπως τά λές. Άκου να σου πώ όμως και κάτι άλλο. Από πάνω είναι τό σπίτι ενός μάντη, που πράγματι ήταν, όπως τον περιέγραψες σαν τον Προφήτη Ησαία, ψηλός με μακριά γενειάδα, αλλά ήταν τυφλός. Και όπως τον είδες, έτσι πράγματι τον χειραγωγούσαν. Ήταν ο μάντης Τειρεσίας!

-Ναί, ο Τειρεσίας, αυτός ήταν βρέ», επαναλαμ-βάνει ο Γέροντας.

Ρωτούν τα πνευματικά του παιδιά: Γέροντα είδατε τον αρχαίο μάντη Τειρεσία;

-Ναί, άπαντά εκείνος, ήταν αυτός ο μάντης Τειρεσίας στη Θήβα. Όπως τον είδα εκείνη τή στιγμή να τον χειραγωγούν, τον περιέγραψα.»

Άς μας άπαντήσει, λοιπόν ο π. Θεόκλητος, συναντάμε στην διδασκαλία και στον βίο των Πατέρων

της Ἐκκλησίας τέτοια τερατώδη, αὐτὴ τὴν οἴηση καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιδείξεως καὶ τῆς προβολῆς; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι πνευματιστής, ἔρμαιος τῆς δαιμονικῆς πλάνης ὁ Πορφύριος;

Ἐμεῖς, ἀπὸ ὅτι εἴμαστε σὲ θέση ταπεινά νὰ γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ ἅγια Εὐαγγέλια καὶ τὴν Πατερικὴ γραμματεία, ξέρουμε ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιδεικνύεται καὶ οὔτε ἐνεργεῖ καθηλωτικά καὶ ὀλοκληρωτικά πάνω στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε ἐπεμβαίνει συνεχῶς τηλεφωνικά μέσα στὰ σπίτια καὶ στὰ Μοναστήρια, γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσει τούς πιστούς καὶ νὰ τους ἐλέγξει ἢ νὰ τους προειδοποιήσει γιὰ κάποια ἐπερχόμενα τάχα δεινά, γιατί τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποία σέβεται καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Σχετικὰ μὲ τὰ ἀνωτέρω διαβάζουμε στοὺς Ἀσκητικὸς λόγους τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ:

«Ὅστις ἄνευ τινός ἀνάγκης ἀποτολμᾷ εἰς τοῦτο, ἡγουν παρακαλεῖ τὸν Θεόν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ γίνωσι διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ θαυμάσια καὶ δυνάμεις, ὁ τοιοῦτος πειράζεται κατὰ τὴν διάνοιαν, καὶ χλευάζεται ὑπὸ τοῦ ἀπατεῶνος δαίμονος καὶ ἀσθενεῖ κατὰ τὴν συνειδήσιν αὐτοῦ. ἐπειδὴ μόνον ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ στενοχωρίας δυνατόν νὰ ζητήσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἄνευ τινός ἀνάγκης νὰ πειράζωμεν τὸν Θεόν, εἶναι κίνδυνος καὶ ὅστις ἐπιθυμεῖ τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶναι δίκαιος. Ὅπερ δὲ ὁ Κύριος θέλων ἐποίησεν εἰς πολλοὺς ἁγίους, ἐγένετο εἰς αὐτούς, δίχως νὰ ζητήσωσιν αὐτό. ἀλλ' ὅστις θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ τοῦτο θεληματικῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη τις, ὁ τοιοῦτος πίπτει ἐκ τῆς προφυλάξεως, καὶ κρημνίζεται ἐκ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας. Ἐάν δὲ τυχόν εἰσακουσθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ αἴτημα αὐτοῦ, καθὼς αὐτὸς ἀπετόλμησε καὶ ἐζήτησεν αὐτό, λαμβάνει ἐκ τούτου ἀφορμὴν ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ μεταφέρει αὐτὸν εἰς μεγαλύτερα ἄτοπα ἐπειδὴ οἱ ἀληθινοὶ δίκαιοι ὄχι μόνον δὲν ἐπιθυμοῦσι τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ἂν τοῖς δοθῶσιν, ἀποστρέφονται αὐτὰ καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιαιτέρως. Καὶ ἰδοὺ τις ἐκ τῶν ἁγίων Πατέρων διὰ τὴν καθαρότητα αὐτοῦ ἔλαβε χάρισμα παρὰ Θεοῦ τοῦ νὰ προογνωρίζει τούς προσερχομένους πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθελεν αὐτό, παρεκάλεσε τούς ἁγίους γέροντας καὶ μετ' αὐτῶν διὰ προσευχῆς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεόν ὅπως ἀφαιρεθῇ τὸ χάρισμα τοῦτο ἐξ αὐτοῦ. Ἐάν καὶ τινὲς ἔλαβον χαρίσματα, ἐξ ἀνάγκης ἔλαβον αὐτὰ ἢ ἐξ ἀπλότητος αὐτῶν εἰς δὲ τούς λοιπούς ἢ θεία βούλησις δὲν ἐνήργει, ἀλλ' ὄχι πάλιν παντελῶς καὶ ὡς ἔτυχεν.» (Ἰσαάκ Σύρου, Ἀσκητικά, Θεσσαλονίκη 1976, σελ. 193, 194).

Κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον οἱ «προφῆτες» αὐτοὶ δὲν πρέπει νὰ λαμβάνονται ὡς ὑπόδειγμα ἀπὸ τούς πιστούς καὶ ἂν ἀκόμη πραγματικῶς προφήτευσαν καὶ θαυματουργοῦσαν, ἐφόσον στεροῦνται ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ ὁμολογίας, ὡς οἱ προβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ μ. Θεοκλήτου, Νεοεποχίτες «ἅγιοι», οἱ ὁποῖοι συμπλέουν μὲ τούς Οἰκουμενιστὲς τοῦ Φαναρίου. Ἀφοῦ σὲ κάθε εὐκαιρία ἐγκωμιάζαν τούς σχισματοαιρετικούς καὶ τούς Λατινόφρονες Δημητρίου καὶ Βαρθολομαίου, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ πλανημένος Παΐσιος!

Γράφει ὁ Χρυσορρήμων καὶ ἀληθὴς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας: «διότι ἀκριβῶς καὶ μέσῳ τοῦ Βαλαάμ ἐνήργησεν ὁ Θεός καὶ στὸν Φαραῶ ἀπεκάλυψε τὰ μέλλοντα καὶ στὸν Ναβουχοδονόσορα, ἀκόμη καὶ ὁ Καϊάφας προφήτευσεν χωρὶς νὰ γνωρίζει ἐκεῖνα τὰ

ὁποῖα ἔλεγε καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐβγαλαν δαμόνια δίχως νὰ εἶναι μαζί Του. Ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν ἐγιναν γι' αὐτούς πού τὰ ἔκαναν ἀλλὰ γιὰ ἄλλους, πολλές φορές δὲ καὶ μέσῳ ἀναξίων ἐγιναν αὐτὰ.» (P.G. 61, 69).

Ὀνομάζει λοιπὸν ὁ π. Θεόκλητος ἐμᾶς τούς Ὀρθοδόξους πού διακρατοῦμε μὲ ἄπειρες θυσίες τὴν πίστη τῶν Πατέρων καὶ τίς Ὀρθόδοξες Παραδόσεις (χλευαστικῶς ὑπὸ τῶν Νεοσημερολογιτῶν Παλαιοσημερολογίτας καλουμένους), «σχισματικούς», **δίχως βέβαια γνώση τῆς Θεολογικῆς ἔννοιας τοῦ σχίσματος.** Εἶναι διαβεβρωμένη ἡ γνώση του περὶ σχίσματος, ἀφοῦ διακατέχεται ἀπὸ τὴν φράγκικη ἀντίληψη περὶ ἔκκλησίας.

Καλὰ π. Θεόκλητε, ὅταν κηρύσσεται αἵρεσις, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν κοινωνοῦν μὲ τούς αἵρετικούς εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ εἶναι σχισματικοί, ἐπειδὴ μένουν πιστοὶ σὲ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καὶ πάντα πίστευε καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία; Δηλ. οἱ Εἰκονόφιλοι ἦσαν σχισματικοὶ ἐπὶ εἰκονομαχίας, ἐπειδὴ εἶχαν διακόψει τὴν κοινωνία πρὸς τούς αἵρετικούς εἰκονομάχους;

Καὶ σήμερα, ἐπειδὴ οἱ ζηλωτὲς καὶ οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμον δὲν εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς τούς Λατινόφρονες καὶ συγκρητιστὲς τοῦ Φαναρίου, τῆς Μόσχας, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας εἶναι «σχισματικοί»;

Θεοκλήτειος ἐκκλησιολογία!

Χωρὶς ἔρεισμα στοὺς Ἁγίους Πατέρες!

Χωρὶς θεμελίωση στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες!

Πῶς εἶναι δυνατόν, π. Θεόκλητε, νὰ μὴν προσπαθῆσουν οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ οἱ ζηλωτὲς Πατέρες ξεκόβοντας ἀπὸ τὴν θανατηφόρο γάγκραινα τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μένοντας ὑγιεῖς οἱ ἴδιοι νὰ γλυτώσουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σχίσματα πού προκαλοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς, πού διδάσκουν ἄλλα ἀπ' ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

Καὶ πῶς θὰ τὸ κάνουν αὐτὸ εἶναι προκαθορισμένο ἤδη ἀπὸ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν μπορούμε νὰ αὐτοσχεδιάζουμε, ὅπως κάνετε ἐσεῖς! Μένοντας δηλαδὴ κοινωνικοὶ πρὸς τούς αἵρετικούς καὶ μνημονεύοντάς τους!

Οἱ Λατινόφρονες καὶ Οἰκουμενιστὲς Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ ἀνά τὸν κόσμον ὅμοιοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς αὐτούς -ἂς εἶναι καὶ χιλιάδες- μὲ τίς ἔτεροδιδασκαλίες τους ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Ὅσοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτούς τούς Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ συνήθως εἶναι λίγοι, φαίνονται στοὺς ἐκφραγευμένους Ἐπιφάνιους καὶ Θεόκλητους σάν νὰ κάνουν αὐτοὶ σχίσμα! Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι οἱ συνεχιστὲς τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ἦλθε ὁ Μ. Φώτιος καὶ τὸ 869 θέσπισε τὸν ΙΕ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου, πού περιέλαβε καὶ θεμελίωσε τὴν μέχρι τότε Ὀρθόδοξη Παράδοση καὶ διδασκαλία, γιὰ νὰ μὴν ἔχει κανεὶς πλέον δικαιολογία ὅτι τάχα δὲν ὑπῆρχε Κανόνας πού νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἀποτείχιση καὶ τὴν διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τούς αἵρετικούς.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξαπατοῦν τὰ φαινόμενα: Δὲν κάνουν σχίσμα οἱ λίγοι πού μένουν πιστοὶ στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία: Σὲ ὅ,τι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία πίστευε καὶ ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ πάντα. Σχίσμα κάνουν ὅσοι εἶτε μὲ κάποιες διαμαρτυρίες, ὅπως Ἐσού, εἶτε

σιωπώντας, μένουν πιστοί στους αίρετικούς Οικουμενιστές και Λατινόφρονες Αρχιερείς, (Βαρθολομαίους, Στυλιανούς Αυστραλίας, Γρηγορίου Άγγλίας, Τρακατέλιδες Άμερικης, πού υπετάγησαν πλήρως στον Πάπα, παίρνοντας το πάλιον από τά χέρια του! Αύγουστίνους Γερμανίας, Μιχαήλ Αυστρίας και Χριστοδούλους ή μάλλον Παποδούλους!) Οί λίγοι πού άποσχίζονται από τούς τοιούτους Αρχιερείς στην πραγματικότητα γλυτώνουν τήν Έκκλησία από τά όλέθρια σχίσματα.

Ο Άγιος Μάρκος ό Εύγενικός μās διδάσκει:

«Άπαντες οί τής Έκκλησίας διδάσκαλοι, πāsαι αί Σύνοδοι, πāsαι αί θείαι γραφαί, **φεύγειν τούς έτερόφρονas παραινοΰσιν και τής αυτών κοινωνίας δίστασθαι**».

Ποιόν, θά ακολουθήσουμε, λοιπόν, τίς διεστραμμένες παραδοξολογίες του π. Θεοκλήτου και των ψευδοαγίων τής Νέας Έποχής, Πορφύριου και Παΐσιου ή τόν φωστήρα τής Έφεσου, Άγιον Μάρκον τόν Εύγενικό;

Ποιόν θά ακολουθήσουμε στή διδασκαλία, τήν Οικουμενιστική Νεοεκκλησιολογία του Νεοουνίτου μοναχού Θεοκλήτου ή τόν μεγάλο όμολογητή και Άγιο τής Έκκλησίας μας **Θεόδωρο τόν Στουδίτη**, πού αντιμετώπισε τίς ίδιες κατηγορίες, ότι τάχα ήταν σχισματικός, όταν διέκοψε τήν κοινωνία με τούς κρατούντες τότε εικονομάχους και πού δίδασκε για τούς Θεόκλητους τής τότε έποχής:

«Έχθρούς γάρ του Θεού ό Χρυσόστομος ού μόνον τούς αίρετικούς, αλλά και τούς τοιούτοις κοινωνούντας μεγάλη τή φωνή άπεφήνατο» και «οί μέν τέλεον περί τήν πίστιν έναυάγησαν, οί δε, ει και τοις λογισμοίς ού κατεποντήθησαν, όμως τή κοινωνία τής αίρέσεως συνόλλυνται». (Επιστολή Θεοφίλω τώ ήγουμένω, (Ρ.Γ. 99, 1164, 1216).

Και ό «φίλος» του π. Θεοκλήτου θά πρέπει να πάρει όρισμένα μαθήματα Όρθοδόξου Δογματικής για να έννοήσει τί σημαίνει καθολικότητα τής Έκκλησίας: «Η Ίεραρχία τότε μόνον διδάσκει κατά ένα καθολικό τρόπο, όταν άληθινά κρατεί και συμπεριλαμβάνει τήν Έκκλησία μέσα στον έαυτό της.

Η Άποστολική διαδοχή ένισχύεται και νοείται μόνον με τήν πιστότητα στην Άποστολική Παράδοση και τήν τήρηση τής Άποστολικής Παραδόσεως. Στο άδιαχώριστο τής Άποστολικής Διαδοχής και τής Άποστολικής Παραδόσεως βρίσκεται τό πλήρωμα τής Πεντηκοστής», γράφει ό π. Γ. Φλωρόφσκι.

Αυτό τό πλήρωμα τής Πεντηκοστής έμεις τό ζοΰμε π. Θεόκλητε, και ή ίερωσύνη μας δέν είναι «αίωρουμένη», όπως έλαφρα τή καρδιά γράφεις, αλλά, αντιθέτως, λαμπρύνεται από τόν όμολογιακό άγώνα μας εναντίον τής Παναίρέσεως του Οικουμενισμού. Η ίερωσύνη μας επιβεβαιώνεται καθημερινά εν τοις Άγίοις Μυστηρίοις. Τό δίκαιον του άγώνος μας μαρτυρείται από τήν άφθαρσία των Άγίων λειψάνων του Άγίου μας **Ίωάννου του Μαξίμοβιτς** και του Άγίου Μητροπολίτου μας **Φιλαρέτου**. Αλλά και από τό άδιάφθορο λείψανο του Άγίου **Ίωάννου του Ρουμάνου του Χοζεβίτου**. Κανείς από αυτούς δέν ήταν κοινωνικός προς ύμās! Γιατά τά άγια λείψανα Σου έγγραφα π. Θεόκλητε στίς έπιστολές μου, τίς όποιες θά δημοσιεύσω εν καιρῶ για να πληροφορηθούν οί πιστοί τό πόσο με άδικείς στά γραφόμενά Σου, και όχι για τόν Ματθαίο πού λές ότι βγήκε τυμπανιαίος. Ο Ματθαίος ήταν ό πρώτος πού

διέρρηξε τήν ένότητα του άγώνος και έφτασε σε άκρότητες πού δέν έχουν καμμία σχέση με τήν Άγία μας Έκκλησία, τήν διακριτική και σεμνή παρουσία του Άγίου Προέδρου μας, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, πού έξορίστηκε και έπαθε για τήν Όρθοδοξία και του όποιου τά λείψανα ευώδισαν και ευωδιάζουν.

Τήν διακονία μας τήν στηρίζουμε στίς διδασχές των Άγίων Γερόντων, **Ίερωνύμου Αϊγίνης**, του Γερόντος μας παπα-Μοδέστου Κερασιώτου, και του όντως όσιου γέροντος Εύθυμίου του Έσφιγμενίτου. Για όλα αυτά Σου συριστώ να διαβάσεις τό έσχάτως κυκλοφορηθέν υπό τής ένορίας μας βιβλίον: «**Ο Άγιος Ίωάννης ό θαυματουργός**, Συνοπτική άφήγηση του βίου και των θαυμάτων του Άρχιεπισκόπου Ίωάννη Μαξίμοβιτς», Έκδοση Ίερού Ναού Άγίων Πάντων Πατρών, Πάτρα 2004. Αυτοί είναι οί δικοί μας άληθείς Πατέρες τής Μιάς, Άγίας Καθολικής και Άποστολικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, πού δέν εκλιναν γόνυ στον Βάαλ του Οικουμενισμού, όπως Σύ και οί όμόφρονες Σου καθημερινῶς κλίνετε...

Για τόν πλανεμένο, Παΐσιο, πού κάθε άλλο παρά Όρθόδοξο φρόνημα είχε, θά συνεχίσουμε στο έπόμενο τεύχος. Έδῶ άρκει να σημειώσουμε ότι ό Παΐσιος άποδοκιμάστηκε από τήν Ίδια τήν Παναγία μας, ή όποία τόν έγκατέλειψε και πέθανε μακριά από τό Άγιον Όρος, μόναχός ών, μέσα σε ένα ... γυναικείο μοναστήρι, ενῶ ό Παΐσιος, ... «προορατικός» ών, έφτιαχνε τάφους στο Άγιον Όρος για να έχει... μνήμη θανάτου... και να ταφεί εκεί, όπου επιθύμησαν βασιλείς και ήγεμόνες να κοιμηθούν και δέν τό άξιώθηκαν. Αντιθέτως με τούς ταπεινούς και καταφρονεμένους πατέρες πού αξιώνονται τής ευνοίας Της και κοιμούνται στο Περιβόλι Της, και θά βρουν παρησία τήν Ημέρα Έκείνη κατά τήν άψευδη ύπόσχεσή Της στον πιστό δούλο της μέγα και άληθῆ Άγιο Άθανάσιο τόν Άθωνίτη!

*Συγκεκριμένα ύποστήριξε μετ' επιτάσεως ότι «και αν άκόμη πέσουν οί έπίσκοποι στους όποιους άνήκει σε αίρεση, καταδικασμένη από τήν Έκκλησία ή από τούς Άγίους Πατέρες, αυτός δέν πρόκειται να φύγει από τήν Έκκλησία», έστω και αν οί άλλοι έπίσκοποι και ίερείς βρίσκονται σε κοινωνία με τούς αίρετικούς έπισκόπους και ό ίδιος κοινωνεί με αυτούς τούς άλλους! Θέλει να μή γνωρίζει ό δυστυχής τό ότι «ό κοινωνών άκοινωνήτω άκοινωνήτος έστω!»

Παρασιωπά ό μ. Θ. τίς άπειρες προδοσίες των Φαναριωτών, τίς Οικουμενιστικές συμπροσευχές, τά Οικουμενιστικά και Ουνιτικά συλλείτουργα με τόν άντίχριστο πάπα, όπως τά καταγγέλλουν και οί π. Γ. Μεταλληνός και π. Θεόδωρος Ζήσης, τόν έρχομό του Θηρίου στην Ελλάδα, τίς καθημερινές μεταδόσεις των Μυστηρίων στους αίρετικούς, τούς διωγμούς, τίς φυλακίσεις, τίς έξορίες των Όρθόδοξων (παλαιοσημερολογιτών) ίερέων, τίς βεβηλώσεις και αυτών των Τιμών Δώρων, τίς κατεδαφίσεις των Ίερών Ναών, τούς άποσηματισμούς των άγνων λειψάνων, τήν συμμετοχή τής Ελλαδικής έκκλησίας στο Παγκόσμιο Συμβούλιο του Σατανά, τίς διαθρησκειακές εκδηλώσεις και συμπροσευχές των ψευδοποιμένων του ... και μύριες όσες προδοσίες τής Πίστεως, ών ούκ έστιν άριθμός! Και όλα αυτά για να δικαιολογήσει τήν κοινωνία του με τήν αίρεση...!

** Να σημειώσουμε επίσης για τόν Πορφύριο ότι όταν τόν ρωτούσαν για τό ύπ' άριθμό ένα πρόβλημα τής Έκκλησίας σήμερα, για τόν Οικουμενισμό και τόν Νεοσημερολογισμό, έλεγε ότι αυτός δέν γνωρίζει γιατά τά θέματα και ότι δέν άσχολεϊται, ενῶ είχε χρόνο να άσχολεϊται με όλα τά άλλα:

«Ήθελα όλα να τά μαθαίνω μέχρι τό βάθος και τό πλάτος»!

«...Γιαυτό άγόρασα βιβλία τής Ιατρικής, άνατομίας, φυσιολογίας κ.ά., ώστε να μελετήσω και να κατατοπιστώ. Για ένα μάλιστα διάστημα παρακολούθησα και παραδόσεις στην Ιατρική Σχολή για μεγαλύτερη κατάρτιση. Τή φιλομάθεια αυτή τήν είχα για όλα τά πράγματα.» Ήθελα όλα να τά μαθαίνω μέχρι τό βάθος και τό πλάτος.» (Βίος και λόγος, σελ. 135). Όλα ήθελε να τά μαθαίνει ό δυστυχής και να τά γνωρίζει, εκτός από τά τής Άγιωτάτης Όρθοδόξου Πίστεως!...